

La tria per Andreu Loncà

VIDA

Terrence Malick, que és una mena d'anti-Woody Allen per les poques pel·lícules que ha rodat en els darrers anys, ha estrenat un film intitulat bíblicament i poèticament "El árbol de la vida", que posa a prova l'espectador que cerca distracció en la sala de cinema. De fet, li reclama un posat intel·lectual diferent, més receptiu, a més a més de la magnífica bossa crui-xent de petats – al meu poble de les "crispetes" sempre se n'ha dit "petats", paraula meravellosa que em duu a la infantesa. Aquesta és la qüestió bàsica: al cinema-superficial, comercial en el sentit més innoble, un film com aquest li va balder. No hi entra ni en els propòsits ni patrons habituals. Reclama una major obertura de compàs mental.

"L'arbre de la vida" és un film que comença citant el llibre de Job, de l'Antic Testament, i en conseqüència, es pregunta sobre la desgràcia de la mort quan s'abat sobre l'home. La veu en

off mostra les preguntes que la desgràcia suscita en els homes i les dones que creuen en Déu. En definitiva, si se'm permet l'atzagaiada, és un film teològic, amb salvació final inclosa.

En efecte, un espectador que vagi només a distreure's, fatalment s'hi avorrirà i etzibarà, quan encenguin els llums, que és un *bòdrio*. És políticament poc correcte, però el *bòdrio* és aquest espectador insensible a l'espectacle visual de la vida còsmica filmat pacientment amb una llum i una sensibilitat extraordinàries. Al meu entendre, aquest film intenta narrar un dels fets més horribles que li poden esdevenir a un ésser humà que és, si no m'erro, la mort accidental d'un fill. I a partir d'ací, hi ha un relat, certament morós, biològic, lent, profund sobre la condició de germà supervivent a la mort prematura, sobre què deu ser Déu, i quina és la responsabilitat de l'home en la desgràcia. Si volen, posats a cercar-hi defectes, apunto que és un film d'una ambició excessiva, d'una durada desproporcionada, car s'hi

CINEMA.

Títol original: The tree of life.
Director: Terrence Malick

vol mostrar l'arbre de la vida sencera, tot això en una cartellera en què, excepcions a banda, descollen els films de terror, els *thrillers*, les notables obres d'espies, i comèdies superficials que, n'ignoro la raó, solem atribuir com a consum de les ments juvenils. Com si no les haguéssim d'educar les ments juvenils! Com si les haguéssim de deixar en la pura anèmia sentimental!